

kona obžalovaní jí podněcovali (vybízelí a svěsti hleděli). Naopak lze vším právem říci, že čin obžalovaných jeví se tím povážlivějším, že všeobecným zněním výzvy hleděli docílití toho, by ti, jimž výzva byla určena, povinností, uložených jim branným zákonem, neplnili, kdykoli a v jakémkoli způsobu by se jim dostalo povolávacích rozkazů k nastoupení vojenské služby. Tím pozbývá zároveň všeho významu i další námitka zmateční stížnosti, že se v době činu (počátkem dubna 1922) nejednalo o splnění žádné z povinností k nastoupení vojenské služby, uvedených v §§ech 47 až 51 branného zákona. Výzva platila všem státním občanům určité národnosti, odpovídá tudíž pojmu podněcování k hromadnému páchání přečinů podle právě uvedených §§ů branného zákona ve smyslu §u 15 čís. 3 zák. na ochr. rep. Neprávem namítá konečně zmateční stížnost, že zcela všeobecně znějící výzvy nestačí ke skutkové podstatě zločinu podle §u 15 čís. 3 zák. na ochr. rep. Na rozdíl od skutkové podstaty §u 9 tr. zák., kterou zakládá pouze vyzývání, povzbuzování nebo svádění k určitému, konkrétnímu činu trestnému, postihuje § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep. stejně jako § 305 tr. zák. trestem již všeobecné podněcování k individuálně neurčitým činům trestným. Otázku, které z obou skutkových podstat, založených činem obžalovaných, dlužno čin ten podřaditi, rozřešil nalézací soud s hlediska zásady, v článku IX. uvoz. pat. k tr. zák. správně, shledav v něm skutkovou podstatu přečinu podle §u 305 tr. zák. a použiv naň tudíž zákonného ustanovení nesporně mírnějšího, než jest předpis §u 15 čís. 3 zák. na ochr. rep., dle něhož se trestný čin, v něm stíhaný, tresce jako zločin. Že ovšem i trestní sazba §u 305 tr. zák. je nepoměrně mírnější, než sazba §u 15 čís. 3 zák. na ochr. rep., uznává výslovně i zmateční stížnost. V důsledku těchto úvah pozbývá všeho podkladu i námitka, uplatňovaná zmateční stížností s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 1 §u 281 tr. ř. v ten smysl, že k rozhodování o zločinu nebyl příslušným samo soudce, že tudíž soud nebyl náležitě obsazen.

Čís. 1575.

V popohánění a šlehání koně, zapřaženého do vozu, jehož se vrchnostenská osoba držela, dlužno spatřovati skutečné násilné vztážení ruky na tuto osobu ve smyslu §u 81 tr. zák.

(Rozh. ze dne 29. března 1924, Kr I 595/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu, ze dne 5. července 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 81 a 82 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost dovozuje, že pro skutkovou podstatu zločinu podle §u 81 tr. zák. nestačí pouhé překážení služebnímu úkonu vrchnostenské osoby, nýbrž že se požaduje nebezpečná pohružka nebo sku-

tečné násilné vztažení ruky, kterýžto poslednější pojem jest naplněn zprotivením se jen tehdy, směřuje-li pachatelovo jednání přímo neb alespoň nepřímo proti osobě vrchnostenského orgánu. K tomuto správnému výkladu zákona připojuje stížnost — dovolávajíc se zmatku čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. — bezprostředně závěr, že dle těchto zásad jest odsuzující výrok prvé stolice neodůvodněným. Z jakých úvah dospěla z oněch předpokladů k tomuto závěru, stížnost ani slovem nenaznačuje a nesrovnává vůbec s oněmi zásadami skutkový děj nalézacím soudem zjištěný. Nemůže tak učiniti, neboť toto srovnání dokazuje nepopíratelně a jasně mylnost závěru, vysloveného stížností. Rozhodovací důvody prvé stolice zjišťují, že stěžovatel skočil v okamžiku, kdy strážmistr K. zvedal pokrývku, již byl náklad přikryt, na vůz a popadl opratě, že strážmistr, přistoupiv na levou stranu vozu, chytil se tyče sedadla, by se též vyšvihl na vůz a jej pak zastavil, že však stěžovatel šlehal do koní a ujížděl zuřivým cvalem, že byl při tom strážmistr, jenž se držel opěradla sedadla, jelikož by byl jinak vozem odhozen, značný kus cesty vozem vlečen, při čemž se stěžovatel neustále ohlížel, visí-li strážmistr ještě na voze, a pak vždy zase popoháněl koně, až selhaly síly strážmistrovny, takže musel tyč sedadla pustiti, načež byl vozem odhozen a zůstal v bezvědomí ležeti na silnici. Dle těchto zjištění dotýkala se činnost stěžovatelova — spočívající ve šlehání a popohánění koní — prostřednictvím koně a vozu těla vrchnostenské osoby. Stěžovatel uplatňoval touto činností svou fysickou vládu nad koněm do vozu zapřaženým. Pohyb koně a vozu — pozitivním jednáním stěžovatelovým vyvolaný a způsobený — přenášel tělesnou sílu stěžovatele i na samu osobu vrchnostenskou. Úsilí, stěžovatelem vynaložené, účinkovalo takto na tělo a tím i na vůli vrchnostenské osoby stejnou, ne-li větší měrou, než kdyby byl stěžovatel vztáhl ruku proti vrchnostenské osobě přímo a bezprostředně, a donucovalo, ba donutilo ji, by upustila od zamýšleného úkonu, chtěla-li se uvarovati vážné újmy na těle, z činností stěžovatelovy jí hrozící. Správně shledal proto nalézací soud v popohánění a šlehání koně, zapřaženého do vozu, jehož se vrchnostenská osoba držela, skutečné násilné vztažení ruky na tuto osobu a vzhledem k úmyslu, ve výroku rozsudku zjištěnému — zmařiti prohlídku vozu vrchnostenskou osobou u vykonávání služby skutkovou podstatu zločinu podle Šu 81 tr. zák.

Čís. 1576.

Předpokladem beztrestnosti podle Šu 187 tr. zák. jest, aby pachatel nahradil škodu sám, nebo jiný ze jmění pachatelova.

Nahradil-li škodu za svéprávného otec ze svého jmění, neprospívá to pachateli.

(Rozh. ze dne 29. března 1924, Kr I 761/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Lito-